

Virkeligheden maatte anses eller fremstille sig som det samme Varemærke, paa hvilket den første Anmelder havde erholdt eller begjært Eneret, og den samme Bestemmelse har Folkethinget nu indsat i Lovforslaget. Regjeringen har ikke anset det rigtigt at paalægge Registratør en saadan Pligt, dels fordi den hele Undersøgelse og Afgjørelse af Spørgsmaalet, om hvem af tvende Anmeldere der er ene eller bedst berettiget til Brugen af Varemærket, efter sin Natur ikke bør være et Dyrighedsanliggende, men tilkommer Domstolene, dels fordi det formentes at ville medføre et overvældende Besvær for Registratør og ofte en Forsinkelte ved Anmeldernes Modtagelse og Indregistrering, naar det saaledes paalagdes ham at granske et anmeldt Varemærke saa nøie, at han selv kunde komme til Overbevisning om, hvorvidt Afvigelserne fra det tidligere anmeldte Mærke vare væsentlige eller saa uvæsentlige, at Mærket maatte anses som det samme som det tidligere anmeldte. Men, om Udvalget end af de saaledes anførte Grunde vilde have anset det rettest at fastholde det oprindelige Lovforlags Bestemmelser herom, særlig naar det saaledes, som foreslaaet af Indenrigsministeren ved 3die Behandling i Folkethinget, var blevet Registratør paalagt at gjøre den senere Anmelder opmærksom paa, at det samme Mærke tidligere var anmeldt eller indregistreret af en Anden, saa formener Udvalget dog ikke forsaavidt at burde foreslaa at afvige herfra, efter at begge Rigsdagens Afdelinger have vedtaget denne Endring i det oprindelige Lovforslag. Men da Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Mærket er det samme som det tidligere anmeldte, saaledes er betragtet, i alt Fald paa det første Trin, som et Dyrigheds- eller administrativt Anliggende, synes det at maatte følge af denne Betragtning at ogsaa den Afgjørelse, som ved Paaanke af Registratørs Beslutning træffes af Indenrigsministeren, bør være endelig, og at denne Afgjørelse ikke atter bør kunne gjøres til Gjenstand for en Undersøgelse og Paaafjendelse ved Domstolene. Der synes eiheller i dette Anliggende at være nogen Opfordring til at tilstede en saadan Refkurs fra den højeste administrative Myndighed til Domstolene, som der under den Uendelighed af Varemærker, der kan vælges, neppe kan være nogen anden Grund til at vælge et Mærke, der er eller almindeligen maa opfattes som det samme, der alt er i Brug, og paa hvilket en Anden har Eneret, end uretteligen at tilvende sig den Fordel, der ved dette Mærke er opnaaet for Afsetning af den dermed forsynede Vare eller at paaføre en Anden Ulemperne og Besøftningerne ved en Process om dette Spørgsmaal. Saameget mindre er der fundet Betænkelighed ved at lade Rægtelsen af det samme Mærkes Indregistrering

være Gjenstand for administrativ Afgjørelse, som Spørgsmaalet om hvorvidt Indregistreringen af et Mærke uretteligen er foretaget, vil af den hvis Ret derved formenes krævet, kunne indbringes til Afgjørelse for Domstolene. Udvalget har derfor ved Endringsforslaget Nr. 4 til § 6 foreslaaet udskemt den sidste Sætning i denne Paragraf.

§ nysnævnte § 6 under Nr. 3 og Nr. 4 er det foreslaaet, at Registratør skal negte Indregistreringen af Varemærker, som indeholde offentlige Vaaben eller Mærker, eller som indeholde Fremstillinger, der kunne vække offentlig Forargelse. — Da saadanne Fremstillinger undertiden kunne være saaledes indrettede, at deres Bestaafenhed som forargelige ikke falder i Sinene eller let kunne opdages, og da Registratør med Hensyn til offentlige Vaaben eller Mærker kan af meget undskyldelig Ubeskjendtskab hermed feilagtigen indregistrere disse, saa forekommer det Udvalget ønskeligt, at der, saaledes som af Regjeringen foreslaaet, forbeholdes Administrationen Ret til at lade saadanne Mærker igjen udsklette og at det ikke her bør kunne fordrres, at der i saadanne Tilfælde anlægges Sag mod og tages Dom over den Paagjældende for at faae det uberettigede Varemærke udsklettet. — Man bør, naar Saadant opdages, ikke derefter være istand til, til Krænkelse af det Offentliges Ret eller af det Sædelige, at benytte et saadant af undskyldelig Bilbavelse fra Registratørs Side indregistreret Mærke.

Udvalget har af disse Grunde stillet Endringsforslaget Nr. 6 til § 7.

Da det synes overflødig at bestemme, i hvilke Tilfælde ingen Kjendelse skal erlægges, har man foreslaaet under Nr. 9 til § 9 at dennes sidste Punktum udgaar.

Endelig har Udvalget i Endringsforslaget Nr. 14 foreslaaet § 17, 2det Stykke, affattet overensstemmende med Regjeringens Lovforslag, idet der ikke skjønnes at være nogen Anledning til, ganske afvigende for Principet i vor Straffelovgivning at vedtage, at Bøden som en Slags Skadeserstatning skulde tillægges den Forurettede og tillige fordi det foreslaaede Maximum af denne Bøde, 2,000 Kr., i mange Tilfælde vil være en utilstrækkelig Skadeserstatning, saa at den Forurettede dog kunde blive nødsaget til at anlægge et civilretligt Spøgsmaal til fuld Skadeserstatning. Det synes derfor naturligt og principrigtigt, at Spørgsmaalet om Skadeserstatningens Størrelse afgjøres paa almindelig Maade, og at Bøderne, som kunne idømmes, overensstemmende med Straffeloven tilfalde Statskassen.